

Ewald Frank

29. marca 1987, 14:00, Zürich, Švajčiarsko

vysiellané 27. 11. 2021

Chvála a vďaka Pánovi, veríme tomu, čo sme spievali, a veríme, že Boh stojí za Svojím Slovom. Nech sa v našom živote deje čokoľvek, jedno zostáva navždy pevne zakotvené: viera v Boha a v Jeho Slovo, v Božiu pravdivosť, a ako práve povedal brat Sieg, aj my sa máme a musíme stať pravdivými.

Chcel by som k tomu prečítať ešte jedno Slovo a potom sa budeme spoločne modliť. Mám dojem, že sme dnes prišli s veľkou túžbou prežiť Boha. Počul som to z rôznych vyjadrení a verím, že Boh našu túžbu naplní.

V 1. Jánovom evanjeliu v 5. kapitole sa od 18. verša píše:

„Vieme, že nikto, kto sa narodil z Boha, nehreší. Ale ten, kto sa narodil z Boha, chráni sa, a ten zlý sa ho nedotýka. Vieme, že sme z Boha, a celý svet leží vo zlom. A vieme, že Syn Boží prišiel a dal nám myseľ, aby sme znali toho pravdivého a sme v tom pravdivom, v jeho Synovi, Ježišu Kristovi. To je ten pravdivý Boh a večný život. Dieťatka, chráňte sa modiel! Amen.“ [1J 5:18-21]

Vstaňme a ešte raz sa modlime.

Nebeský Otče, s úctou prichádzame pred Tvoj trón milosti v mene Ježiša Krista, nášho Pána. Chceme dnes pred Tebou nájsť milosť, Bože, chceme nanovo zakúsiť Tvoju milosť. Ty poznáš rôzne žiadosti, prosby, Pane, potreby sú veľké. Všetko predkladáme pred Teba, verný Bože. Posilňuj nás vo viere, aby sme neprichádzali s bojazlivosťou, ale s radosťou pre Tvoju milosť, berúc Ťa vo viere za Slovo. Verný Pane, zvlášť pred Teba predkladáme naše žiadosti. Ty poznáš tých, ktorí sú v nemocnici, vrátane nášho brata, ktorý tam má ísť. Ach, Pane, spoločne v Teba vkladáme svoju nádej. Nie vždy rozumieme Tvojim cestám, verný Bože, ale chceme sa im podriaďiť a dôverovať Ti s vedomím, že všetko dobre vykonáš.

Máme tiež mimoriadnu prosbu: Drahý Pane, vybav Svoju Cirkev mocou Ducha, aby sa Tvoje Slovo opäť potvrdilo podľa božského vzoru a príkladu prvej Cirkvi. Verný Pane, daj, aby sme to videli ešte pred koncom času. Pred Tvojím príchodom chceme zažiť toto prinavrátenie. Verný Pane, Ty zároveň posilňuj mňa a nás všet-

kých, ktorí tu dnes sme, a všetkých, ktorí budú počúvať túto bohoslužbu neskôr. Sme predsa prepojení s tebou a medzi sebou navzájom. Milovaný Pane, neviem, čo mám povedať, ale ty vieš. Pane, ty poznáš potreby, rôzne potreby, ktoré sú tu a medzi ľuďmi. Buď nám milostivý pre Svoje sväté meno. Ďakujeme Ti za Golgotu. Ďakujeme Ti, že si nás vykúpil, omilostil, odpustil a dal nám nový život. Verný Pane, zverujeme Ti toto zhromaždenie. Nech sa aj tu prejaví víťazstvo z Golgoty a nech Slovo kríža splní to, na čo bolo poslané, teda to, za čo si zomrel.

Verný Pane, zachráň stratených, uzdrav chorých a požehnaj nás všetkých z bohatstva Svojej milosti. Prosíme o to v Ježišovom mene. Amen. Amen.

Môžete sa posadiť.

Všetci sme čítali slávne Slovo zo žalmu. O chvíľu sa k tomu vrátíme. Dnes sa musím ospravedlniť, pretože som telesne trochu vyčerpaný, takže by som si mal oddýchnuť. Ale povinnosť a poverenie v Božom kráľovstve sú dôležitejšie ako čokoľvek iné. Pokračujme v tejto už spomínanej myšlienke z piatej kapitoly Jánovho listu.

„Vieme, že sme z Boha ...“ Už sme o tom hovorili. Svätí muži boli poslaní Bohom a kázali Slovo. Boli inšpirovaní Duchom Svätým [2Pt 1:21] a medzi Starým a Novým zákonom je taký súlad, že by to nemohol napísať žiadny človek. Iba Boží Duch bol schopný týchto ľudí inšpirovať, hovoriť v rôznych časoch jediným Božím jazykom a podať jedinú stopu Božieho zjavenia.

Tak je to aj dnes. Boh nehovorí mnohými hlasmi, ale jedným hlasom, jedným jazykom. Ak sa pozriete do náboženského sveta, koľko je tam hlasov? A zvláštne je, že všetci tvrdia, že ich povolal Boh, aby hovorili v jeho mene.

Tak je to aj dnes. Nie je to mnoho hlasov, ale jeden hlas, jeden jazyk, ktorým Boh hovorí. Ak sa pozriete do náboženského sveta, koľko hlasov môžete počuť? A zvláštne je, že všetci tvrdia, že ich povolal Boh, aby hovorili v Jeho mene. Nechceme zachádzať do podrobností o žiadnom z nich, ale sú to ľudia, ktorí prešli pomimo toho, čo Boh vykonal. Ako teda majú nadviazať na to, čo Boh ešte len vykoná? Na svedectve Písma, či už ide o Starý alebo Nový zákon, je úžasné to, že jeden prorok nadviazal na to, čo povedal iný, a výsledkom je úplný súlad toho, čo Boh hovoril.

Keď sa v dnešnej dobe pýtame, či je to pravda alebo nie, čím si na to môžeme odpovedať? Každý by mohol najprv povedať: „Áno, u mňa je to pravda, verím správne.“ Ale to hovorí každý a každý verí úplne inak a hovorí: „Idem správnym smerom..“ Kedy je to naozaj správne? Keď sa to zhoduje s Bohom a Božím Slovom. Len vtedy je to správne a inak nie. Tvrdiť to môžete aj bez toho, aby to tak bolo. Ako máme možnosť overiť si to, aby sme sa naozaj presvedčili, že je to správne? Čítaním Božieho Slova, zasľúbení, ktoré sú v ňom napísané, osvietení Duchom Svätým a potom vierou z celého srdca.

Predtým som čítal zo 4. kapitoly listu Rimanom a chcem z nej ešte niečo prečítať, než sa vrátíme k žalmu. V 4. kapitole listu Rimanom je jedna z najkrajších kapitol, ktoré Pavol napísal. Tu je pred nás postavený Abrahám – muž viery, muž, ktorý bol požehnaný, muž, ktorý počul Pánov hlas a potom ho poslušne nasledoval. Rimanom 4 hovorí vo verši 1:

„Čo tedy povieme o Abrahámovi, o svojom praotcovi, že čo našiel podľa tela? Lebo ak bol Abrahám ospravedlnený zo skutkov, má sa čím chváliť, ale nie u Boha. Lebo veď čo hovorí Písmo? A Abrahám uveril Bohu, a bolo mu to počítané za spravodlivosť.“ [Rm 4:1-3]

Toto Slovo, tento výrok: **„Abrahám uveril Bohu.“** Ako ľudia, ktorí uverili, sme boli postavení na túto cestu viery. Nemáme inú možnosť. Na to, aby ste uverili, nie je potrebné žiadne vnútorné snaženie. Boli sme na túto cestu viery postavení. Pánovo Slovo padlo do našich duší a od začiatku bolo spojené s vierou. Nemuseli sme sa namáhať, aby sme sa stali veriacimi, bol to Boží zásah do našich životov. Bola to hodina, deň, keď nám spadli šupiny z očí. Niečo v našej duši vypuklo. Boh niečo učinil a my sme získali spojenie a prístup k Bohu a jeho Slovu, pretože sme sa znovu narodili z toho istého semena [1Pt 1:23]. Je to príbuzného druhu.

Stále mi leží na srdci napísať ďalšiu brožúrku, aby som dokázal, prečo sa Boh zjavil v Kristovi, takže možno to zaujme aj ostatných. Ale napadla ma myšlienka: Boh splodením učinil nový začiatok. Stojí tam: **„Svätý Duch príjde na teba, a moc Najvyššieho ti zatôni, a preto aj to splodené sväté bude sa volať Syn Boží.“** [Lk 1:35] Nový začiatok, Slovo zasľúbenia, Duch môže na Slove, a tak sa Slovo stalo telom [Jn 1:14].

Tak to musí byť aj s nami, ak chceme byť zrodení z Boha, splodení z Boha. Čítali sme: „**Kto sa narodil z Boha, nehreší.**“ [1J 5:18] On nemôže Slovo spochybniť. Bol postavený do viery. Abrahám uveril Bohu, celé Abrahámovo potomstvo, všetci praví veriaci Bohu veria [Rim 4:3]. Nie ľuďom, oni veria Bohu. A kto verí Bohu, verí tak, ako hovorí Písmo, ako hovorí náš Pán v 7. kapitole Jánovho evanjelia. „**Kto verí vo mňa, ako hovorí Písmo, z jeho tela potečú rieky živej vody.**“ [Jn 7:38]

Ako som už spomínal pred začiatkom tejto bohoslužby, rezonovali vo mne vyjadrenia. Bolo ich veľa a boli rôznorodé. Jedna sestra povedala: „Chcem Ducha modlitby.“ Povedal som: „Aj ja po tom túžim.“ Boli vyjadrené rôzne veci. Aká je túžba, ktorú sme si dnes priniesli do tohto zhromaždenia? Čo nám leží na srdci najviac? Čo to je? Keby tu dnes Pán mohol viditeľne prejsť okolo nás a spýtať sa: „**Čo chceš, aby som ti učinil?**“ [Mk 10:51], aká bude vaša odpoveď? Viete? Máte na srdci prosbu, s ktorou môžete prísť do Božej prítomnosti dnes a teraz? Veríte, že môžete predložiť svoju prosbu Pánovi a že ju splní? [1Pt 5:7]

Ja nemám len jednu vec. Mám niekoľko vecí, ktoré kladiem pred Pána a verím, že pohne Svojou mocnou rukou. Musíme mu dôverovať, prísť k Nemu s vierou. Nie niečo hmlisté, ale veľmi konkrétne: „Pane, toto mi leží na srdci.“ A potom, keď v Slove nájdeme zaslúbenie, o ktoré sa môžeme oprieť, spojiť zaslúbenie s vierou a potom byť v očakávaní, že Pán to daruje. Čo ti dnes leží na srdci, drahý brat, drahá sestra, drahí priatelia? Akú prosbu máme na prvom mieste? Som presvedčený, že máme jednu spoločnú vec: Túžbu, aby sa Boh zjavil, túžbu, aby sa otvorili nebeské prieduchy a aby na nás prúdili prúdy požehnania. Túžba, aby sme opäť zažili ďalšie Skutky apoštolov.

Brat Branham hovorí: „Vždy, keď je Boží Duch skutočne vyliaty, tak môžu byť písané Skutky apoštolov.“ Potom sa dejú veci, ktoré môžu byť taj správou o tom, čo vykonal Boh. Viete, veľmi často hovoríme o tom, čo urobil nepriateľ, a nie o tom, čo urobil Boh. Chceme sa vo viere stretnúť s Pánom a dôverovať mu, že On má všetku moc na nebi i na zemi [Mt 28:18]. Vieme, že zvíťazil, a vieme aj to, že dosiahne konečné víťazstvo. Tu sa hovorí: „**Lebo čo hovorí Písmo? Abrahám uveril Bohu a bolo mu to počítané za spravodlivosť.**“ [Rim 4:3]

Aj my veríme Bohu a je nám to počítané za spravodlivosť. Boh vidí vieru, vieru v to, čo On povedal. Zdôraznili sme tiež, že Boh dal zasľúbenia o tom, čo sa má stať, a bdie nad Svojím Slovom, aby ho naplnil [Jer 1:12].

Sme veľmi vďační, že práve v tomto čase pre nás osobitne vyzdvihol a umiestnil na svietnik prorocké Slovo, aby sme uprostred tmy videli jasné svetlo Božej slávy v tvári Ježiša Krista [2Kor 4:6]. S Bohom nájdeme svoju cestu. Prečo? Pretože sme múdrejší ako ostatní? Nie, určite nie. Pretože nás Pán vzal za ruku, pretože nám zjavil Svoje Slovo a Svoje meno [Jn 17:6; Ti 1:3]. Čo sme čítali v žalme? Je to predsa jeden z najkrajších žalmov. Keby sme však čítali iný, určite by sa stal pre nás veľkým. V Žalme 86 sa v 7. verši píše:

„V deň svojho súženia volám na Teba, lebo ma vyslychaš. Nieto takého medzi bohmi, ako si Ty, ó, Pane, a niet skutkov, ako sú Tvoje.“ [Ž 86:7-8]

Na nebi a na zemi nič také nie je, nikoho niet. Je to jediný Boh, ktorý je všetko vo všetkom a stvoril všetky veci. Ako je napísané:

„... v Ňom je stvorené všetko, všetko, čo je v nebesiach i čo je na zemi, viditeľné i neviditeľné, buď tróny buď panstvá buď kniežatstvá buď vrchnosti, to všetko je stvorené skrze Neho a cieľom Neho.“ [Kol 1:16] **„Niet ti podobného.“** Určite nie. S kým by sme chceli Pána porovnať?

„Všetky národy, ktoré si učinil, prídu a budú sa klaňať pred Tebou, Pane, a budú ctiť Tvoje meno.“ [Ž 86:9]

Aj to sa stane. Dnes je to Boží ľud, v ktorom sa zvelebuje Pánovo meno, pretože nám bolo zjavením objasnené. Dnes si ctíme to meno, ktoré je nad každé meno [Flp 2:9-11]. Ale prichádza hodina a deň, keď sa pokloní každé koleno a každý jazyk vyzná, že Ježiš Kristus je Pán. A ja sa tomu len teším. Náš Pán bol tak potupený. Potom, keď príde hodina Jeho oslávenia, budeme sa všetci radovať spolu s ním. Budeme jasať. Nebude to škodoradosť. Bude to božská radosť. Veď náš Pán je hoden chvály a úcty, slávy a uctievania. On predsa opustil slávu. Ako Pán sa stal služobníkom, vzal si podobu sluhy [Flp 2:7], aby sme sa my, ktorí sme boli služobníkmi hriechu, stali z milosti Božími synmi a dcérami. Vykúpenie je niečo vzácné.

A keď bude dokončené, budeme sa z neho všetci tešiť. Zvlášť ma zaujal 11. verš:

„Nauč ma, Pane, Svojej ceste.“

„Nauč ma Svojej ceste!“ V prorokovi Izaiášovi je Slovo, ktoré znie asi takto: **„Prišiel si ústrety tomu, kto je veselý a činí to, čo je spravodlivé, tým, ktorí pamätali na teba na Tvojich cestách.“** [Iz 64:5] Je cesta, ktorá sa ľuďom zdá správna, ale jej koniec je záhuba. Existuje však len jedna cesta k Bohu, len jedna, len jedna. A je len jeden, ktorý môže povedať: **„Ja som cesta.“** [Jn 14:6] Jediný, kto mohol povedať: **„Ja som pravda.“** Jediný, kto mohol povedať: **„Ja som život.“** Iba jeden. Všetci ostatní vydávali svedectvo pravde a za pravdu. Ale on bol pravda osobne. A pretože Ho nasledujeme, nezostávame v tme, ale môžeme chodiť v Jeho svetle [Jn 8:12; 12:46].

U Jána 14 to Pán povedal; dal zasľúbenie, že nám pripraví miesto, a potom povedal: **„Cestu znáte ...“** atď. Čítal som z Jána 14, verš 5:

„Tomáš mu povedal: »Pane, nevieme, kam ideš, a ako môžeme viesť cestu?« A Ježiš mu povedal: »Ja som cesta i pravda i život; nikto nepríde k Otcovi, len skrze Mňa. Keby ste boli Mňa poznali, boli by ste poznali aj Môjho Otca; ale odteraz ho už znáte aj ste Ho videli.« Na to mu povedal Filip: »Pane, ukáž nám Otca, a bude nám dosť.« Ježiš mu povedal: »Taký dlhý čas som s vami, a nepoznal si ma Filipe? Kto Mňa videl, videl Otca, a ako ty hovoríš: Ukáž nám Otca? Či neveríš, že Ja som v Otcovi a Otec vo Mne?« [Jn 14:5-10]

Čo to bolo? Tu sa zjavil Boh v ľudskej podobe. Pre nás sa táto skutočnosť stala nadovšetko veľkou a slávnou. Najväčším zjavením, ktoré nám Boh mohol dať, bolo zjavenie Jeho samého v ľudskej podobe! A najväčším zjavením, ktoré môže byť dané tebe a mne, je zjavenie tohto Božieho zjavenia! Pochopili sme to?

Je toľko ľudí, ktorí majú rôzne druhy zjavení. Ale toto je zjavenie všetkých zjavení. Je to súčet, je to výsledok. Je to to, čo sa pre nás stalo najväčším. Už žiadne tajomstvo, nezáleží na tom, aké miesto v Biblii čítame, všetko je v harmónii, pretože do našich srdiec bola vložená božská harmónia. Len vtedy, len vtedy pochopíme Božie Slovo.

Ježiš mnoho hovoril o Otcovi a zrazu povedal: „**Neveríš, že Ja som v Otcovi a Otec je vo Mne?**“ Všetko, o čom hovoril, bol On sám. Slovo sa stalo telom.

Milovaní, veríme, že na konci času sa Pán chce ešte raz zjaviť. Zdá sa, že čím viac sa tento čas blíži, tým silnejšie v sebe pociťujeme túto núdzu. Stáva sa to takmer ťaživým bremenom. Trápenie v našich srdciach: „Ako dlho ešte bude trvať, Pane, ako dlho ešte bude trvať, kým sa zjaviš takým spôsobom, že to uvidíme a budeme svedkami nielen my, ale aj ostatní? Aby sa ukázal rozdiel medzi tými, ktorí slúžia Bohu, a tými, ktorí mu neslúžia.“ [Mal 3:18] A tiež medzi tými, ktorí veria správne, ako hovorí Písmo, a medzi tými, ktorí neveria správne. Verím, že Boh je na strane Svojho Slova, a ak sme na strane Jeho Slova, potom je Boh na našej strane, potom je Boh s nami.

Ak sa budeme držať Jeho Slova a posledné a najmocnejšie Božie zjavenie, Jeho moc, ktorá sa jedného dňa ešte zjaví, bude musieť byť nevyhnutne tam, kde sa Boh mohol zjaviť už predtým, kde mohol dať poznať Svoje Slovo a Svoju vôľu, kde mali ľudia bázeň pred tým, čo konal v našich dňoch.

Ani v tomto smere si netreba klamať, keď aj veľkí evanjelisti prehliadajú, čo Boh skutočne vykonal, a potom vzbudzujú v srdciach ľudí nádej, ktoré zostanú nenaplnené.

Oprávnená nádej je len tam, kde je Slovo zaslúbenia nášho Boha a kde viera môže byť pevne zakotvená v zaslúbeniach, ktoré Boh dal! Ak to tak nie je, vzbudzujeme falošné nádeje a to nakoniec vedie ku sklamaniu.

Práve v 14. kapitole Jánovho evanjelia sa nachádza obľúbený verš brata Branhamu. On mal niekoľko takých veršov, Židom 13:8, ale aj tento verš v Jánovi 14, verš 12:

„Amen, amen vám hovorím, že ten, kto verí vo Mňa, skutky, ktoré Ja činím, bude aj on činiť, a ešte aj väčšie ako tie bude činiť, lebo Ja idem k Svojmu Otcovi.“ [Jn 14:12]

Čo ma zaujalo, je skutočnosť, že toto zaslúbenie súvisí s tým, čo náš Pán povedal predtým. **„Ako môžeš povedať: Ukáž nám Otca? Kto videl mňa, videl Otca. Verte mi, že ja som v Otcovi a Otec je vo mne.“**

Toto Božské zjavenie predchádzalo tomu, čo tu bolo zasľúbené. Čítal som z Jána 14, verš 10:

„Či neveríš, že ja som v Otcovi a Otec vo Mne? Slová, ktoré vám Ja hovorím, nehovorím sám od Seba, ale Otec, ktorý prebýva vo Mne, On činí tie skutky. Verte mi, že Ja som v Otcovi a Otec vo Mne. A jestli nie, pre samy tie skutky mi verte.“ [Jn 14:10-11]

A potom nasleduje zasľúbenie: **„Amen, amen vám hovorím ...“** Vždy, keď zaznejú tieto dve slová **„Amen, amen“**, musíme počúvať veľmi, veľmi pozorne, ak to tak nerobíme, o to viac sa musíme snažiť.

„Amen, amen vám hovorím, že ten, kto verí vo Mňa ...“ Ako mu veriť? Tak ako povedal Pán. Kto verí tomu, čo On práve predložil, verí tomu, čo On tu povedal: **„Kto vidí Mňa, vidí Otca.“ „Ja a Otec sme jedno.“ „Verte pre skutky ...“ „Slová, ktoré vám Ja hovorím, nehovorím sám od seba, ale Otec, ktorý prebýva vo Mne, On činí tie skutky.“**

Potom prichádza zasľúbenie:

„Amen, amen vám hovorím, že ten, kto verí vo Mňa, skutky, ktoré Ja činím, bude aj On činiť, a ešte aj väčšie ako tie bude činiť ...“ [Jn 14:12] Ak to berieme úplne vážne, milovaní bratia a sestry v Pánovi, tak zistíme, že nám v konečnom dôsledku toto ešte chýba. Potom sme to my, ktorí sa môžeme spoľahnúť na to, že Boh aj tento verš naplní a potvrdí to, čo v ňom zasľúbil.

Nebudú to tí, ktorí rozdeľujú Boha do dvoch strán, tak proti-chodne a vedľa seba. Nie, budú to tí, ktorí mohli vstúpiť do svätyne s Bohom a počuli len to, čo hovoril Boh, a prijali zjavenie tak, ako ho dal. To budú tí ľudia.

A mám v tom aj potvrdenie, že brat Branham bol použitý Bohom neobyčajným spôsobom a bol to on, kto bol použitý aj na to, aby túto božskú pravdu o Božom zjavení v Kristovi nanovo umiestnil na svietnik. V tom zostal celkom osamotený a dodnes všetci veľkí evanjelisti zostávajú v starom, len miešajú to nové so starým. Kto vzal na seba všetku hanbu mena Ježiša Krista? Bol to brat Branham. Ostatní sú uznávaní ľudia, majú veľkú úctu medzi neveriacimi aj veriacimi.

Ale bol tu jeden muž, jeden človek, poslaný Bohom, a ja sa nehanbím, ale slobodne a otvorene vyznávam: Tak ako bol Ján Krsiteľ poslaný pred prvým príchodom Krista, tak brat Branham počul 11. júna 1933 hlas: „**Tak si ty poslaný so zvesťou pred druhým príchodom Krista.**“ Veríme tomu, verím tomu celým svojím srdcom. Uveril by som tomu, aj keby som osobne nevidel očitých svedkov, ktorí tam boli, ale teším sa, že som ich videl.

Bolo to v apríli 1966, keď sa Billy Paul spýtal: „Kto z poslucháčov bol v júni 1933 pri tom, keď zostúpilo svetlo a hlas prehovoril k bratovi Branhamovi?“ Rýchlo som to spočítal. Myslím, že to bolo 10 až 15 ľudí, ktorí zdvihli ruky a potom vstali, ktorí tam boli, keď sa to stalo. Verím tomu celým svojím srdcom. Boh tohto muža poslal so zvesťou. A zo všetkých národov, jazykov a národností je volaná nevesta. Čím osamelejšia bola jeho cesta a čím viac mu Boh zjavoval, tým viac nepochopenia vznikalo medzi ostatnými, ktorí nekráčali tou istou cestou ako on. O to jasnejšie však bolo medzi tými, ktorým sa dostalo milosti, aby s ním kráčali po Božej ceste. To isté sa deje aj v tomto čase. Medzi tými, ktorí kráčajú vlastnou cestou, znamená každá veta, ktorú Boh zjavil alebo vyslovil, nové nedorozumenie. Pre nás, ktorí veríme, dôverujeme a kráčame po Božej ceste, všetko, čo Pán povedal, znamená viac jasnosti, viac pravdy, viac osvietenia, viac prehľadu, viac pochopenia. Prechádza to od jasnosti k jasnosti, od poznania k poznaniu.

Ale držíme sa vo viere tejto myšlienky, nech nám padnú hlboko do srdca, pretože všetci potrebujeme základ, na ktorom by sme mohli stáť. Keď sa tu v tejto súvislosti hovorí: „**Amen, amen, hovorím vám ...**“, nie všetkým, nie iným, „**hovorím vám**“. Na koho sa vzťahuje toto „**vám**“? Na tých, ktorí sa pýtali, ktorým mohol On sám dať odpoveď.

Nechodíme k ľuďom, aby sme od nich dostali odpoveď, ale prichádzame k Pánovi a dostávame rovnakú odpoveď ako vtedy. Teda tí, ktorým dal zaslúbenie:

„Nech sa neľaká vaše srdce! Veríte v Boha, verte aj vo Mňa. V dome Môjho Otca je mnoho príbytkov; keby nebolo tak, povedal by som vám to, pretože vám idem prihotoviť miesto ...“ [Jn 14:1-3]

Kto oni boli? Boli Jeho vlastní. Boli to tí, ktorých Boh vyvolil pred založením sveta, aby boli vykúpení a uverili v Pána.

Teraz by som chcel čítať verš 3 a 4 v Jánovi 14:

„ ... a keď odídem a prihotovím vám miesto, prídem zase a poberiem si vás k Sebe, aby ste tam, kde som Ja, aj vy boli. A kam Ja idem, viete, aj cestu viete.“ [Jn 14:3-4]

Potom prišla Tomášova otázka: **„Pane, nevieme, kam ideš, a ako môžeme vedieť cestu?“** [Jn 14:5] Nie je to tak, ako sa to udialo nám všetkým? Aj my sme boli medzi tými, ktorí už nasledovali Pána! Bolo však veľa vecí, ktoré sme ešte nevedeli. Buďte raz úprimní! Roky sme boli veriaci. Slúžili sme Pánovi, ako najlepšie sme vedeli. A zrazu prišli veci, ktoré sme ešte nepočuli, ktoré sme ešte nepoznali. A my sme prišli, dozvedeli sme sa o tom, počuli sme o tom. Ako veľmi môžeme byť vďační? Človek môže nasledovať Pána, a pritom ho ešte nepoznal.

Podobne to bolo aj s učeníkmi. Ich oči, ich srdcia boli stále zadržané, nemohli vidieť. Ale keď k nim Pán hovoril otvorene, bolo im to zjavené.

„Ježiš mu odpovedal: »Ja som cesta, pravda a život ...«“

Koľko evanjelistov a Božích detí tak rado berie do úst práve tento verš a vyslovuje ho bez toho, aby vôbec pochopili, o čom sa hovorí. Môžete citovať biblické verše, môžete ich čítať a pritom čítať mimo ich obsahu. Ale Bohu vďaka za to, že už nečítame pomimo. Ponárame sa do tohto obsahu, do Svätého písma.

Toto Slovo ma posilňuje. Som vnútorne potešený, pretože viem: Boh sa nemení, Jeho plán sa nemení, čo doteraz konal, bude konať aj teraz na konci. Bol s tými, ktorí boli na Jeho strane, ktorí verili a poslušne ho nasledovali. Počuli sme zvesť o Božej jednote, o všetkom biblickom učení, počuli sme všetko, čo bolo potrebné Cirkev povedať. A pokiaľ viem, všetci tomu z celého srdca veríme. Je to pravda? Môžeme naozaj povedať trochu hlasnejšie Amen a veriť zo srdca? Amen! Nemôžeme inak. Tak ako Abraháma, aj nás povolal Pán. Boli sme oslovení. Počuli sme zaslúbenia z Pánových úst. Nemôžeme inak, ako zo srdca veriť.

A tu nám Pán hovorí: **„Amen, amen vám hovorím, že ten, kto verí vo mňa, skutky, ktoré ja činím, bude aj on činiť, a ešte aj väčšie ako tie bude činiť ...“** [Jn 14:12]

Aké zaslúbenie! Človek sa až chveje, že nám Pán dal takéto zaslúbenie. Môžeme sa odvážiť veriť, že sa to potvrdí, že sa to stane

skutočnosťou? Nemôžeme inak a vy uvidíte, že v poslednom kole sa Boh prizná k tým, ktorí sa priznali k Nemu. On sa zjaví medzi tými, ktorým sa mohol zjaviť. Budú to ľudia, ktorí prijali Jeho Slovo a zo srdca uverili každému zjaveniu, ktoré im dal.

Ďalej tu hovorí:

„Ja idem k Svojmu Otcovi. A čokoľvek budete prosiť v Mojom mene, učiním to, aby bol Otec oslávený v Synovi.“ [Jn 14:12-13]

To je dnes popoludní zaslúbené pre nás. **„A čokoľvek budete prosiť v Mojom mene, učiním to, aby bol Otec oslávený v Synovi.“** Ježiš povedal: **„Otče, osláv Svoje meno.“** A hlas zaznel: **„Aj som oslávil aj zase oslávim.“** [Jn 12:28]

Od dnešného popoludnia si zachovajme aspoň túto vzácnu myšlienku, že Boh sa na konci opäť zjaví a potvrdí tento dvanásty verš ako pravdivý, a že k Božiemu potvrdeniu dôjde tam, kde bolo prijaté a uverené Jeho zjavenie, zjavenie Boha v Kristovi, zjavenie Otca v Synovi. Práve tam sa to uskutoční. Ako bol Boh v Kristovi, tak bude Kristus v Cirkvi.

To je ďalšia vec, ktorú sme už čítali z Jánovho listu, a teraz vidíme, ako nádherne to do seba zapadá:

„... a sme v tom pravdivom, v Jeho Synovi, Ježišu Kristovi. To je ten pravdivý Boh a večný život.“ [1J 5:20]

My sme v ňom a On je v nás – tak ako vtedy mohol povedať On: **„... Otec je vo Mne a Ja v Otcovi.“** [Jn 10:38] Vidíte, je to veľmi jednoduché. Boh je Svojou podstatou Duch [Jn 4:24]. A preto Písmo hovorí, že **„Boh bol v Kristovi mieriace so Sebou svet ...“** [2Kor 5:19]

Boh predsa nie je viazaný miestom a ani časom. Boh je všadeprítomný, je na nebi aj na zemi. Keď bol v Kristovi, nebo nebolo prázdne. Je napísané, že On naplňa celý vesmír [Ef 4:10; Ž 139:8-10]. Kam by sme mohli ísť? Dávid hovorí v Žalme 139.

„Keby som vystúpil na nebesia, tam si Ty; keby som si postlal v hrobe, hľa, i tam si. Keby som vzal krýdla rannej zory, aby som zaletel a býval pri najďalšom mori, i tam by ma sprevadila Tvoja ruka, a pochytila by ma Tvoja pravica.“ [Ž 139:8-10]

Kam môžeme ísť, aby sme sa dostali mimo Boha? Nikde. Všade sa s nami stretne. Aké je to krásne, že nám bolo dovolené vstúpiť na pôdu božského zjavenia – nie naučeného alebo vysloveného telom a krvou, ale zjaveného Duchom Svätým v úplnom súlade s tým, čo hlásali proroci a apoštoli a čo dosvedčil sám Pán. Prijmeme to vo viere. Potrebujeme ho totiž, potrebujeme fundament, potrebujeme základ, na ktorom môžeme stáť.

A keď sa tu hovorí: **„Amen, amen vám hovorím, že ten, kto verí vo Mňa ...“** [Jn 14:12] – a my vieme, čo je tým povedané: **„Kto verí vo Mňa, ako hovorí Písmo ...“** [Jn 7:38]: **„... kto verí vo Mňa, skutky, ktoré Ja činím ...“** [Jn 14:12] Nevedel som, že dnes budem čítať tento text, ale ležal mi na srdci. Toto naliehanie: „Pane, ako dlho ešte? Ako dlho musíme čakať, kým sa nám zjavíš, kým sa Tvoje Slovo stane živou skutočnosťou a my budeme môcť na vlastné oči vidieť potvrdenie, áno, vziať si ho domov na tele i na duši?“

Tak to bolo aj v službe Ježiša Krista, nášho Pána. Nikto neodíšiel tak, ako prišiel. Žiadny z nich neprišiel nadarmo. Ktokoľvek prišiel k Pánovi, bez ohľadu na to, s čím prišiel, dostal pomoc. Pán sa len spýtal: **„Čo chceš, aby som ti učinil?“** [Lk 18:41]

A aj to sme tu už povedali: všetko, čo je uvedené v evanjeliách zo služby Ježiša Krista, nášho Pána a Spasiteľa, sa má diať tam, kde je evanjelium Ježiša Krista zvestované. Inak to nejde. Patrí to k tomu. Dnes to, prosím, prijmime osobne, každý sám pre seba. Ak máš na srdci nejakú prosbu, drahý brat, drahá sestra, drahí priatelia, vezmi túto prosbu teraz, a keď sa budeme neskôr modliť, predlož ju pred trón milosti vo viere – vo viere, že Pán niesol všetky naše starosti, naše trápenia a všetko, čo môžeme mať, chorobu alebo čokoľvek iné, On to všetko niesol. Na Svojom tele vyniesol všetko až na drevo zlorečenstva, stal sa za nás hriechom, aby sme mohli byť skrze Neho vykúpení, oslobodení a uzdravení.

Niekde v Petrovom liste je napísané (a to hovorím sebe aj nám všetkým), v 1. liste Petra, 5. kapitola, tu je to v 6. a 7. verši:

„Pokorte sa tedy pod mocnú ruku Božiu, aby vás povýšil Svojím časom. Každú svoju starosť uhoďte na Neho, lebo On sa stará o vás.“ [1Pt 5:6-7]

Aké nádherné Slovo! Keby sme to len mohli uviesť do praxe! A teraz mám na mysli seba a nás všetkých: keby sme to tak mohli

vo viere vykonať. Veľmi dobre vieme, že strachom si život určite nepredĺžime, nanajvýš skrátime, ale nepredĺžime, a ani v najmenšom sa nezmení. Iné to bude, ak si nebudeme robiť starosti, ale pochopíme, že Pán sa o nás postaral. Myslím, že som to povedal v Krefelde: keď niekto prišiel k bratovi Branhamovi a povedal: „Ako to môžeš brať tak vľazne alebo sa s tým tak ľahko vysporiadať a preniesť sa cez to? Dotýka sa to vašej rodiny.“ A potom brat Branham povedal: „Toto bolo určené ako skúška pre mňa pred založením sveta.“ Potom vyslovil vetu v správnom americkom štýle: „Jednoducho na to zabudni.“ A to znamená: „Jednoducho to už neriešate.“ A pokračoval v bežnej práci. Ľudia sa potom, samozrejme, tvárili trochu prekvapene.

Niekedy mohol mať starosti, ale mal mentalitu a milosť, aby to všetko lepšie zvládol. Mám na vás všetkých prosbu. Zvestoval som vám Slovo verne a pravdivo. Ale ja som v takom očakávaní a cítim to na svojom tele a vo svojej duši, vo všetkom, čím som: Chcem, aby Boh prišiel k Svojmu právu, aby nastal prielom, aby sa zjavil. A mám k vám prosbu, pamätajte na mňa viac ako kedykoľvek predtým. Potrebujem o tom počuť z neba, musí prísť odpoveď, usmerenie, ktoré potrebujeme. Viete, všetci Boží muži robili to, čo im Pán prikázal. A pokyny, ktoré Pán dával, boli vždy veľmi jasné. Noemovi povedal, ako má stavať a čo má stavať. Vždy veľmi presne hovoril to, čo sa má urobiť.

Myslím, že posledné kolo je to, na čom skutočne záleží. Dôležité je posledné kolo a zdá sa, že sme sa k tejto hodine priblížili. K tejto Božej hodine musíme pristupovať nielen s hlbokou báznou pred Bohom, ale aj s vierou a dôverou a očakávať, že On všetko dobre učiní. On potvrdí Slovo, ktoré sme počuli a ktorému veríme v nás a skrze nás. Jeho Slovo sa opäť stane telom. V konečnom čase budeme súčasťou tohto božského plánu. Nie preto, že chceme alebo túžime, ale preto, že sme našli milosť pred Bohom, že smieme veriť tomu, čo zaslúbil pre tento čas, a budeme mať účasť na tom, čo stále koná.

Preto sa pokorme pod mocnou Božou rukou, aby nás, keď príde Jeho čas a udrie Jeho hodina, mohol pozdvihnúť z prachu. Verím, že niečo podobné je napísané aj v žalme, že Pán sa nad nami zmiluje.

Tu sa predsa píše vo verši 13:

„Lebo Tvoja milosť je veľká nado mnou a vytrhol si moju dušu z najhlbšieho pekla. Ó, Bože, pyšní povstali proti mne, a hajno násilníkov hľadá moju dušu, a nepredstavili si Teba pred seba. Ale Ty, Pane, si silný Boh ľútostivý a milosrdný, zhovievajúci, mnohej milosti a pravdy. Obráť Svoju tvár ku mne a zmiluj sa nado mnou! Daj Svoju služobníkovi Svoju silu ...“ [Ž 86:13-16]

Nie je to výkrik nás všetkých? Nenapísal som si to dnes, ale veľmi, veľmi dávno – napravo od tohto textu som si napísal dve slová: „Prosím, Pane!“ Už dlho tam boli: „Nech sa to stane, nech sa to stane. Obráť sa ku mne, obráť sa k nám, buď milostivý mne, buď milostivý nám a daj nám Svoju moc. Daj mi znamenie navždy. Daj nám všetkým znamenie!“ Aké znamenie nám má vykonať? V Izaiášovi je napísané:

„Žiadaj si znamenie od Hospodina, svojho Boha, žiadaj, už či bude z hlboka dole a či z vysoka hore.“ [Iz 7:11] A potom je napísané: **„Preto vám dá sám Pán znamenie ...“** [Iz 7:14] Všetci poznáte Písmo.

Boh Svoju Cirkev opäť uvedie do života. Náš Pán bol uvedený na znamenie, ktorému sa bude protirečiť, niektorým na pád, iným na povstanie [Lk 2:34]. Cirkev v posledných dňoch bude ustanovená na to, aby niektorí videli a iní boli slepí. Niektorí to pochopia, iní jednoducho odídu a pokrútia hlavou. Pán však Svoju Cirkev ešte raz korunuje milosťou a milosrdenstvom. Zjaví sa nám ku spaseniu, tak iste, ako to zaslúbil. Dost' často sme to tu opakovali: On víťazne dokoná dielo, ktoré započal. On je víťazom z Golgoty. Nedôverujeme jeden druhému, ale spoločne dôverujeme Pánovi. A nech táto dôvera v Neho rastie, a rovnako aj v nás, aby sme mohli jednoducho úpenlivo prosiť: „Ach, Pane, ako dlho ešte?“

Tu si spomínam na Slovo z Matúšovho evanjelia, v ktorom Pán povedal:

„A čo by Boh nepomstil [nem. preklad: nevykonával právo na] **Svojich vyvolených, ktorí volajú k nemu dňom i nocou, hoc aj pri nich zhovieva? Ba hovorím vám, že ich pomstí** [vykoná], **a to skoro.“** [Lk 18:7-8]

Na kom? Na tých, ktorí k Nemu volajú dňom i nocou. Toto volanie musí byť v nás vo dne i v noci.

Nech mi Pán v tomto dá väčšiu dôveru, aby som neupadol do smútku a obáv, ale aby som bol vyrovnaný, a my všetci aby sme cieľavedome kráčali vpred s naším Pánom, vyrovnaní vo viere a dôvere, pretože On pre nás urobil veľké veci a urobí ešte väčšie. Nech je chválené a oslavované Jeho úžasné a slávne meno, amen!

Povstaňme a vzdávajme vďaku Pánovi.

Ešte predtým spievajme refrén. „*Taký, aký som ...*“

Skleňme hlavy, zatvorme oči, otvorme srdcia. Možno sú tu dnes niektorí prvýkrát, možno sú tu takí, ktorí ešte neposvätili svoj život Pánovi, ktorí ešte nepoznajú hodinu, keď boli omilostení a prijali Božiu spásu. Odpustenie a milosť. Kým budeme opäť spievať refrén „*Taký, aký som ...*“, nech Boží Duch pôsobí na všetky srdcia, najmä na tie, ktoré by mali poslúchnuť toto volanie. Ježiš ťa volá, drahé srdce, povedz mu áno.

Chcel by som sa spýtať, kto by chcel na túto výzvu reagovať. Krátko zdvihnite ruku a opäť ju zložte. Je tu niekto? Ďakujem. Ďakujem, ďakujem, ďakujem, ďakujem. Je tu ešte niekto, kto by chcel odpovedať na túto výzvu? Ďakujem!

Je tu ešte niekto, kto vie, že bol oslovený? Pán volá, nechce, aby bol niekto stratený. On chce, aby sme boli spasení. Raz bude „príliš neskoro“, „príliš neskoro“ navždy. Ak dnes počujete Jeho hlas, nezatvrdzujte svoje srdcia [Žd 3:15]. Dnes volá, dnes príď. Spievame to znova, pričom zdvihneme všetky ruky.

Pieseň: „*Taký, aký som ...*“

Chceme sa teraz spoločne modliť. Chceme sa však modliť aj za tých, ktorí majú na srdci nejakú prosbu, nech je akákoľvek. Verte, že Pán je tu, že teraz prechádza našimi radmi a každého sa pýta: „**Čo chceš, aby som ti učinil?**“ Povedzte mu, ako spieva jeden skladateľ piesní: „*Povedz to Ježišovi ...*“

Je to tvoj priateľ v núdzi. Povedz mu to teraz, povedz mu to – o svojej chorobe, nech je akákoľvek. Aj ty, brat, s chorým pravým okom. Povedz to Ježišovi, polož si ruku na oko a povedz to Ježišovi.

Pane, Ty si ten istý, ktorý vtedy pred Jerichom učinil slepého vidiacim. Ty si dnes ten istý. Chceme veriť. Verte celým srdcom, aby sme neodišli tak, ako sme prišli, ale mohli odtiaľto odísť s radosťou, pretože sme sa stretli s Pánom. Teraz sa s ním môžeme stretnúť. Teraz Ho môžeme zažiť. Cítíme Jeho blízkosť. On je prí-

tomný. Je blízko, aby potvrdil Svoje Slovo v tých, ktorí mu veria a ktorí veria v Neho tak, ako hovorí Písmo. A k nim sa môžeme bez domýšľavosti pripočítať aj my. Sme počítaní medzi tých, ktorí v Neho veria, ako hovorí Písmo. Nech teraz tečú rieky živej vody. Nech sa zjaví Božia moc.

Všemohúci Boh, Stvoriteľ neba a zeme. Ty nie si ďaleko, ty si blízko, blízko tým, čo sú ponížení v duchu, ubití v srdci, blízko tým, čo sa pred Tebou ponížujú, verný Pane, blízko tým, čo v Teba veria, blízko tým, čo Ťa vzývajú, Ty im dovoľuješ, aby Ťa prosili. Verný Bože, potvrd dnes Svoje Slovo uprostred nás, v každom z nás, na duchu, na duši i na tele.

Verný Pane, Tvoje Slovo je pravdivé a my Ťa teraz berieme za Tvoje Slovo. Veríme Ti. Nech sa dejú skutky, ktoré si konal Ty, nech sa zjavia medzi Tvojím ľudom, Pane. Veríme Ti a vzdávame Ti slávu! Satan je porazený! Každá choroba je uzdravená! Každý hriech je odpustený! Všetci, ktorí sa stali Božími deťmi, sú slobodní. Verný Pane, nech na nás tak mocne zostúpi pomazanie Tvojho Ducha a spočinie na nás, aby sme inšpirovaní Duchom vyslovili to, o čo sme Ťa prosili, aby sa to stalo!

Verný Pane, Ty nám stále dávaš milosť a umožňuješ nám vidieť veci tak, ako ich vidíš Ty sám, aby si sa mohol opäť osláviť. Ďakujem Ti, verný Bože, že si v našich dňoch našiel ústa, skrze ktoré si mohol hovoriť Ty sám. Ďakujeme Ti za to. Poslal si proroka s prorockou zvesťou, ktorá nás priviedla späť k Tvojmu Slovu – späť k Písmu. Verný Pane, srdečne ďakujem. Tvoje Slovo si nám učinil veľkým a slávnym a tiež Svoje meno. Preto Ty sám osláv Svoje meno tým, že potvrdíš Svoje Slovo následnými znameniami a zázrakmi. Verný Pane, dnes z Tvojej milostivej ruky prijímam, že potvrdzuješ Svoje Slovo vo všetkých, ktorí mali nejakú prosbu a pri niesli Ti ju s vierou, že si ju uskutočnil. Nech sú teraz presvedčení, že je to dokonané, že sa to stalo, a nech Ti za to ďakujú. Haleluja! Haleluja! Pane, spoločne Ťa oslavujeme v mene, ktoré je nad každé meno, v drahom mene nášho Pána Ježiša Krista. Haleluja! Amen!